

FOAIE PAROHIALĂ IULIE 2024

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

EUHARISTIA CA JERTFĂ SAU SFÂNTA LITURGHIE

Sfântul Ioan Maria Vianney spunea: „**dacă am înțelege Sfânta Liturghie, am muri de iubire**”. Inspirați de cuvintele acestui sfânt, vom încerca, printr-o analogie, să pătrundem mai adânc în misterul Iubirii Sfintei Liturghii.

Să ne imaginăm o casă având două ferestre mari pe laturile opuse. Una dă spre o vale, cealaltă are în față un munte. Locatarul privește pe ambele ferestre și înțelege că între cele două peisaje există o legătură. O fereastră te ajută să privești în jos, cealaltă te ajută să privești în sus. Valea este muntele smerit, muntele este valea înălțată.

Jertfa Sfintei Liturghii seamănă întrucâtva cu asta. Într-un fel, fiecare biserică „privește” spre o vale, o

vale a umilinței și a morții în care vedem o cruce, dar „privește” și spre un munte, un munte veșnic, muntele Paradisului, unde Cristos s-a Înălțat. Așa cum valea și muntele sunt legate ca umilire și înălțare, la fel Jertfa Sfintei Liturghii are legătură atât cu umilița Calvarului din vale, cât și cu mărirea lui Cristos în Paradis, în veșnicie.

Toate trei - **Calvarul, Liturghia și Cristos glorificat în Paradis - reprezintă niveluri diferite ale aceluiași măreț și veșnic act de iubire.** Cristos care este în Paradis de la întemeierea lumii – „care din Tatăl s-a născut mai înainte de toți vecii” – într-un anumit moment din istoria mântuirii a venit pe pământ și Și-a dat viața ca răscumpărare pentru

păcatele oamenilor. Apoi s-a înălțat la ceruri, unde același act veșnic de iubire continuă, El mijlocind pentru omenire, arătându-i Tatălui rănila iubirii Sale. Într-adevăr, **agonia și răstignirea sunt trecătoare; în schimb, ascultarea și iubirea care le-au inspirat sunt veșnice. În ochii Tatălui, Fiul-făcut-Om iubește totdeauna până la moarte.**

Prin urmare, Sfânta Liturghie privește atât spre trecut, cât și spre viitor. Pentru că trăim în timp și nu putem folosi decât simboluri pământești, noi vedem în succesiune ceea ce este, de fapt, un unic moment veșnic de iubire. Dacă o rolă de film ar fi înzestrată cu conștiință, ar vedea și ar înțelege povestea într-o clipă; dar noi nu o înțelegem până când nu o vedem desfășurându-se pe ecran. La fel este și iubirea prin care **Isus și-a pregătit venirea în Vechiul Testament, S-a jertfit pe Calvar, iar acum o reactualizează în Jertfa Sfintei Liturghii.**

Deci, Sfânta Liturghie nu este o altă jertfă, ci o nouă prezentare și reactualizare a Jertfei veșnice, care ni se aplică nouă. **A participa la Sfânta Liturghie este același lucru cu a participa la Jertfa de pe Calvar. Dar există anumite diferențe!**

Pe Cruce, Isus Cristos s-a oferit pentru toată omenirea. La Sfânta Liturghie, cerem acea moarte pentru noi înșine și unim jertfa noastră cu a Sa. **Dezavantajul că nu suntem contemporani cu Cristos este anulat prin Sfânta Liturghie.**

Pe Cruce, Isus Cristos a mântuit potențial întreaga omenire; la Sfânta Liturghie, noi reactualizăm acea Mântuire. Jertfa de pe Calvar

a avut loc la un anumit moment dat, în timp, și pe o anumită colină, în plan spațial. Sfânta Liturghie temporalizează și spațializează acel act veșnic de iubire.

Jertfa de pe Calvar s-a petrecut într-o manieră sângeroasă, prin vărsarea Sângelui din Trupul lui Cristos. La Sfânta Liturghie, această moarte este prezentată mistic și sacramental, în manieră nesângeroasă, prin Consacrarea separată a pâinii și a vinului. Cele două nu sunt consacrate împreună, preotul nu spune: „Acesta este Trupul și Sângele Meu”, ci folosește exact cuvintele Mântuitorului: „Acesta este Trupul Meu” se spune deasupra pâinii; apoi, „Acesta este Sângele Meu” se spune deasupra vinului. Consacrarea separată este un fel de sabie mistică ce separă Trupul și Sângele, așa cum a murit Domnul pe Calvar.

Să presupunem că ar exista un post de radio care ar emite veșnic, transmițând pe calea undelor înțelepciune și iluminare. Oamenii din epoci diferite s-ar racorda la acea înțelepciune, ar asimila-o și ar pune-o în practică. Actul veșnic de Iubire al lui Cristos este ceva cu care ne putem conecta, pe măsură ce ne naștem, de-a lungul epocilor istorice, prin Sfânta Liturghie. Altfel spus, **Isus Cristos este contemporan cu fiecare generație, cu fiecare dintre noi. La Sfânta Liturghie, Cristos anulează distanța de timp și devine contemporanul nostru, împlinindu-se astfel promisiunea Sa: „Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii”** (Matei 28,20).

Așadar, **Sfânta Liturghie este unicul act desăvârșit de iubire, de jertfă, de aducere de mulțumire și de ascultare pe care îl putem oferi lui Dumnezeu, adică ceea ce este oferit de dumnezeiescul Său Fiu Întrupat.**

Prin puterile noastre, nu putem atinge tavanul, fiindcă nu suntem destul de înalți. Prin puterile noastre nu îl putem atinge pe Dumnezeu. Avem nevoie de un Mijlocitor, cineva care e deopotrivă Dumnezeu și om, Isus Cristos; El singur este de o ființă cu Tatăl. **Nici o rugăciune omenească, nici un act de penitență, nici o jertfă nu sunt îndeajuns pentru a străbate cerurile.** Numai Jertfa Crucii poate face asta, iar acest lucru se întâmplă la Sfânta Liturghie.

Oferind Sfânta Liturghie este ca și cum ne agățăm de hainele Sale, ne apucăm de picioarele Sale la Înălțare, ne ținem strâns de mâinile

sale străpuse când Îl oferim Tatălui ceresc; „Prin Cristos, cu Cristos și în Cristos”. **Ascunse în El, rugăciunile și jertfele noastre au valoarea Lui.** O mistică franceză, Marthe Robin, se ruga la Sfânta Liturghie, atunci când preotul oferea pâinea și vinul: „**Isuse, ia-mă așa cum sunt și oferă-mă Tatălui așa cum ești**”.

Preotul care celebrează Sfânta Liturghie nu face decât să îi împrumute lui Cristos vocea și mâinile sale. Cristos este Preotul; Cristos este Mielul jertfit. **La Sfânta Liturghie, același Cristos se oferă pe Sine și este Jertfa cu care noi ne unim.** Toți membrii Bisericii, în virtutea preoției primite la botez, pot participa la Sfânta Liturghie și oferă, împreună cu Cristos, Veșnicul Preot, acest veșnic act de iubire. Laicii sunt părtași la viața și la puterea lui Cristos, așa cum

găsim în Cartea Apocalipsei: „Și i-ai făcut pentru Dumnezeu nostru o împărăție și preoți și vor domni pe pământ” (Apocalips 5,10).

Expresia „*a asculta Liturghia*”, folosită uneori de credincioșii catolici, arată cât de puțin înțeleg participarea lor activă la Liturghie. Toți participă, dar cu cât suntem mai aproape de taină, cu atât devenim una cu Cristos. Cu cât distrugem în noi eul propriu și ne golim de noi înșine, cu atât îi dăm posibilitatea lui Dumnezeu să ne umple de El. Omul moare față de sine, față de trecutul său, ca să poată trăi în viitor; omul alege să se unească cu Cristos printr-un fel de moarte, ca

să poată avea parte de Învierea și de slava Sa.

Așadar, nu trebuie să pierdem din vedere inima Liturghiei, esența, taina dumnezeiască ce se săvârșește, prezența reală a lui Cristos, lucrarea de mântuire pe care El vrea să o înfăptuiască în sufletele și în viața noastră; altfel, din Liturghie rămâne numai coaja fără conținut, iar omul pleacă de la Liturghie fără să-l fi lăsat pe Cristos să-l atingă și să-l transforme din interior.

(Va urma)

(Cateheză inspirată din lucrarea *Cartea sacramentelor. Cele șapte Taine ale Bisericii*, a Arhiepiscopului Fulton J. Sheen)

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Să acceptăm invitația pe care o formulează celebrantul înainte de Rugăciunea Euharistică: *Sursum corda - Sus inimile!* Să ne înălțăm inimile în afara hățișului preocupărilor noastre, al dorințelor noastre, al neliniștilor noastre, al distragerii noastre. Inima noastră, interiorul nostru, trebuie să se deschidă cu docilitate la Cuvântul lui Dumnezeu și să se reculegă în rugăciunea Bisericii, pentru a primi orientarea sa spre Dumnezeu chiar de la cuvintele pe care le ascultă și le spune. Privirea inimii trebuie să se îndrepte către Domnul, care se află în mijlocul nostru: este o dispoziție fundamentală.

Când trăim liturgia cu această atitudine de fond, inima noastră este ca și scoasă din forța de gravitație, care o atrage în jos, și se ridică în interior spre înălțime, spre adevăr și spre iubire, spre Dumnezeu [...].

Celebrăm și trăim bine liturgia numai dacă rămânem în atitudine de rugăciune, nu dacă vrem „să facem ceva”, să ne arătăm sau să acționăm, ci dacă orientăm inima noastră spre Dumnezeu și stăm în atitudine de rugăciune unindu-ne cu Misterul lui Cristos și cu dialogul său de Fiu cu Tatăl. Dumnezeu însuși ne învață să ne rugăm, afirmă Sfântul Paul (cf. Rom 8,26). El însuși ne-a dat cuvintele adecvate pentru a ne adresa Lui, cuvinte pe care le întâlnim în Psaltire, în marile rugăciuni din liturgia sacră și în însăși Celebrarea euharistică.

(Papa Benedict al XVI-lea)